

Arrest

nr. 190 387 van 2 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VOS, die loco advocaat J. SWENNEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar tante, mevr. M.B. van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 29 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.09.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.09.2016 gezinshereniging aan met zijn tante, zijnde Bourabai Malika, geboren op 25.08.1974, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 74.08.25 470-02.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd:

- ‘attestation du revenu global imposé au titre de l’année (exercice): 2015’ n° 27166/2016 dd. 27.09.2016 : echter, dit attest werd opgemaakt op basis van een verklaring op eer vanwege betrokkene zelf. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen overige stukken ter staving van dit attest werden voorgelegd, kan dit document niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- ‘attestation administrative’ n° 559/2016 dd. 26.09.2016 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon: echter, dit attest zegt enkel iets over de situatie vanaf september 2016, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef en enkele dagen voor de huidige aanvraag gezinshereniging werd ingediend. In het kader van de huidige aanvraag dient betrokkene aan te tonen dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn schoonzus. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; er werden geen overige documenten voorgelegd om de inhoud van het attest te staven. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 30.09.2016 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat niet werd aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds

van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 30.09.2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de tante van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 *iuncto* artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet gesteund is op motieven die afdoende zijn en zowel in feite, als in rechte correct zijn.

Terwijl artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 vereist dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en artikel 3 hieraan toevoegt dat deze motivering de juridische feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de grondslag van deze beslissing ligt en die afdoende moet zijn. De materiële motiveringsverplichting, vervat in voormelde artikelen werd aldus geschonden.”

En:

“Uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vloeit voort dat een bestuurshandeling met individuele draagwijdte moet steunen op objectief aanvaardbare motieven, waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is én die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

De bestreden beslissing is niet gesteund op afdoende motieven in feite en in rechte.

Dit terwijl artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 vereist dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en artikel 3 hieraan toevoegt dat deze motivering de juridische feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de grondslag van deze beslissing ligt en die afdoende moet zijn. De materiële motiveringsverplichting, vervat in voormelde artikelen werd aldus geschonden.

Bovendien schendt de bestreden beslissing op die wijze ook het algemeen rechtsbeginsel van motivering van de uitspraak.

In casu dient vastgesteld te worden dat bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze alleszins niet correct heeft beoordeeld, zodanig dat de beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht op 30.03.2017, dan ook nietig verklaard dient te worden overeenkomstig art. 39/2 §2 Vreemdelingenwet.

- Vooreerst vertrekt verweerster vanuit een foutieve interpretatie van het door verzoeker bijgebracht stuk "attestation administrative n° 559/2016 d.d. 26.09.2016.

In haar beslissing d.d. 29.03.2017 motiveert verweerst onder meer als volgt:

"Er dient tevens opgemerkt te te [sic] worden dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn schoonzus."

In tegenstelling tot wat verweerster beweert, heeft de attestering van de Marokkaanse autoriteiten in dat attest geen betrekking op de schoonzus van verzoeker, doch wel op zijn tante die als referentiepersoon werd opgegeven.

De Marokkaanse autoriteiten attesteren als volgt:

"L'INTERESSE EN QUESTION EST SOUS LA CHARGE DE SA TANTE M. B. (...)."

Vrij vertaald:

"De betrokkene valt onder de hoede van zijn tante M. B. (...)."

Verweerster baseert haar beslissing klaarblijkelijk op een vermenging van "attestation administrative n° 559/2016" en "attestation administrative n° 560/2016".

Mevr. M. B. (...) betreft de zus van de intussen overleden moeder van verzoeker, mevr. Aicha Bourabai.

Van een schoonzus is er in dit verhaal geen sprake, hetgeen ook nooit door de Marokkaanse autoriteiten werd geattesteerd.

Uit de door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt ondubbelzinnig dat verzoeker de zoon betreft van Miloud Mohamed en Aicha Bourabai. Die laatste is de dochter van El Hassan en Yamina Amar. M. B. (...) is tevens een dochter van El Hassan en Yamina Amar en bijgevolg de zus van Aicha Bourabai.

Bijgevolg kan de door verweerster geformuleerde uitleg geenszins als motivering fungeren voor de door haar genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerster vertrekt immers van een volstrekt foutieve interpretatie van de nochtans ondubbelzinnige en duidelijke door verzoeker bijgebrachte bewijsstukken.

De beslissing van verweerster ontbeert de nodige motivering, nu bezwaarlijk kan gesteld worden dat verweerster zich baseerde op objectief aanvaardbare motieven, waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is.

- Daarnaast stelt verweerster dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond ten laste van zijn tante M. B. (...) te zijn.

Verzoeker dient als ten laste komend familielid inderdaad de bewijsstukken over te leggen waaruit blijkt dat hij afhankelijk is van de opgegeven referentiepersoon.

Het 'ten laste zijn' is echter een feitenkwesitie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05, HvJ 17 februari 2005, C-215/03).

In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt, brengt verzoeker wel degelijk overige stukken bij ter staving van de bijgebrachte "attestation du revenu global imposé au titre de l'année n° 27166/2016.

Uit een officieel attest van de Marokkaanse autoriteiten (attestation administrative n° 559/2016) blijkt dat verzoeker wel degelijk ten laste van zijn tante M. B. (...) valt.

Die situatie was reeds voorhanden alvorens verzoeker zich in 2015 naar België begaf, met name ingevolge het overlijden van de moeder van verzoeker op 09.09.2014.

- Verweerster stelt dat het door verzoeker bijgebrachte certificaat (attestation administrative n° 559/2016) mogelijk gesolliciteerd zou zijn en daardoor slechts kan gelden als een verklaring op eer.

Dergelijke bewering berust geenszins op afdoende motieven die zowel in feite als in rechte correct zijn.

Uit het feit dat verzoeker dit attest heeft aangevraagd kort voor zijn aanvraag tot gezinshereniging, kan niet worden afgeleid dat het officieel attest van het land van herkomst van verzoeker daarom geloofwaardigheid of waarachtigheid zou ontbreken.

Verweerster haalt geen enkele afdoende motivering aan waarom aan dit klaarblijkelijk geen geloofwaardigheid kan worden toegedicht.

- Ten slotte stelt verweerster nog dat uit het door verzoeker bijgebrachte officieel certificaat (attestation administrative n° 559/2016) niet blijkt waarop de Marokkaanse autoriteiten zich hebben gebaseerd.

Het attest vermeldt nochtans duidelijk als basis:

"[...] QUE SELON LES ANTECEDENTS FIGURANTS DANS CETTE COMMUNE [...]"

Vrije vertaling:

"[...] volgens de voorafgaanden die zich afspeelden in deze gemeente [...]"

Voor zover vereist zou zijn dat in een officieel attest van het land van herkomst wordt aangegevens op basis van welke gegevens één en ander gecertificeerd werd, blijkt uit bovenstaande formulering dat dit wel degelijk wordt aangegeven.

De interpretatie dat in het attest van het land van herkomst tevens een meer gedetailleerde opgave zou dienen te gebeuren van de elementen op basis waarvan het attest werd opgesteld, voegt voorwaarden toe dewelke door geen enkele wetgevende tekst vereist zijn.

- De elementen waarop de Marokkaanse autoriteiten zich baseren hebben betrekking op "antecedents figurants dans cette commune".

Er dient dan ook te worden onderstreept dat de reden waarom verzoeker ten laste is gevallen van zijn tante zich ratio temporis situeert voor het ogenblik dat verzoeker zich naar België begaf.

De specifieke reden daarvan bevindt zich met name in het overlijden van de moeder van verzoeker, zijnde de enige persoon in Marokko waarmee verzoeker familiale banden onderhield.

Het overlijden van de moeder van verzoeker, zijnde Aicha Bourabai dateert inderdaad van 09.09.2014 (stuk 3), namelijk voordat verzoeker in 2015 naar België is gekomen.

De beslissing van verweerster is bijgevolg geenszins gesteund op motieven die afdoende zijn en zowel in feite, als in rechte correct zijn, door te beslissen dat verzoeker niet aantooit dat hij reeds in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het enkele feit dat het door hem bijgebrachte attest van nadien dateert, verantwoordt geenszins de beslissing van verweerster dienaangaande.”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. De verwerende partij gaat vervolgens concreet in op de verschillende door de verzoekende partij in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert op concrete wijze waarom aldus volgens haar niet blijkt dat dit het geval is.

Ook betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zowel juridische grondslag vermeld – met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet – alsook de feitelijke motieven die aan het bevel ten grondslag liggen. Er wordt immers op gewezen dat het legaal verblijf in België is verstreken en dat ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening wordt genomen, waarbij gemotiveerd wordt *“Het gegeven dat de tante van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)”

2.1.4. In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij het bijgebrachte stuk ‘attestation administrative n° 559/2016’ foutief heeft geïnterpreteerd daar het attest, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, geen betrekking heeft op haar schoonzus, doch wel op haar tante die als referentiepersoon werd opgegeven, dat dit blijkt uit de bewoordingen van het attest, dat de verwerende partij zich baseert op een vermenging tussen de door haar voorgelegde attesten, dat van een schoonzus in deze geen sprake is en dat dit nooit werd geattesteerd door de Marokkaanse autoriteiten, dat uit de stukken ondubbelzinnig blijkt dat zij de zoon is van de zus van de referentiepersoon, dat de door de verwerende partij geformuleerde uitleg niet als motivering kan fungeren daar zij van een volstrekt foutieve interpretatie van het bijgebrachte bewijsstuk vertrekt. Zij meent dat de beslissing de nodige motivering ontbeert, nu bezwaarlijk kan gesteld worden dat de verwerende partij zich baseerde op objectief aanvaardbare motieven, waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is.

De verzoekende partij gaat met haar kritiek voorbij aan het geheel van de motieven. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij omtrent het ‘attestation administrative n° 559/2016’ motiveerde *“attestation administrative n° 559/2016 dd. 26.09.2016 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon: echter, dit attest zegt enkel iets over de situatie vanaf september 2016, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef en enkele dagen voor de huidige aanvraag gezinshereniging werd ingediend. In het kader van de huidige aanvraag dient betrokkene aan te tonen dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn schoonzus. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; er werden geen overige documenten voorgelegd om de inhoud van het attest te staven. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”*. Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij het document ‘attestation administrative n° 559/2016’ heeft onderzocht in het kader van de bewering van de verzoekende partij dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Dit blijkt zowel uit de zinsnede *“waaruit zou moeten blijken dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon”* als uit de verdere motieven waar wordt gesteld *“In het kader van de huidige aanvraag dient betrokkene aan te tonen dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”*. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij haar tante, zijnde B.M., aanduidde als persoon in functie van wie de verzoekende partij de gezinshereniging aanvroeg op 30 september 2016, zodat het duidelijk is dat de verwerende partij er wel degelijk van op de hoogte was dat haar tante, en niet haar schoonzus, de referentiepersoon is. Hieruit blijkt dan ook dat de vermelding van het woord *“schoonzus”* een materiële vergissing betreft, die niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat het voornoemde attest niet om reden dat hieruit niet blijkt dat de verzoekende partij ten laste is van haar tante, doch wel van haar schoonzus, niet werd aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag gezinshereniging, zodat geenszins blijkt dat de verwerende partij er van uitging dat het attest werd opgesteld met verwijzing naar een schoonzus.

2.1.5. In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, zij wel degelijk overige stukken bijbrengt ter staving van de bijgebrachte ‘attestation du revenu global imposé au titre de l’année n° 27166/2016’, dat uit een officieel attest van de Marokkaanse autoriteiten (‘attestation administrative n° 559/2016’) blijkt dat zij wel degelijk ten laste is van haar tante, dat deze situatie reeds voorhanden was alvorens zij zich in 2015 naar België begaf, met name ingeval het overlijden van haar moeder op 9 september 2014.

Gelet op het feit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het ‘attestation administrative n° 559/2016’ niet werd aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging – nu dit attest enkel iets zegt over de situatie vanaf september 2016 op een moment dat de verzoekende partij reeds in België verbleef en enkele dagen voor de huidige aanvraag gezinshereniging werd ingediend, dat tevens dient opgemerkt te worden dat uit het attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat de verzoekende partij ten laste zou genomen worden

door haar schoonzus (lees: tante), zodat het voorgelegde attest beschouwd wordt als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en geen andere documenten werden voorgelegd om de inhoud van het attest te staven - en de verzoekende partij geenszins aantoonde dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn, zoals blijkt uit de punten 2.1.6. en 2.1.7., kan zij bezwaarlijk voorhouden dat zij wel overige stukken heeft bijgebracht, onder verwijzing naar voornoemd attest, ter staving van het 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année n° 27166/2016'. Immers kan het 'attestation administrative n° 559/2016', gelet op de in de bestreden beslissing weergegeven motieven, de vaststellingen in het 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année n° 27166/2016' niet bevestigen.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat deze situatie reeds voorhanden was alvorens zij zich in 2015 naar België begaf, met name ingevolge het overlijden van haar moeder op 9 september 2014, bepekt zij zich tot een loutere bewering, doch toont hiermee geenszins aan dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Voorts wordt verwezen naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 2.1.8.

2.1.6. In een derde onderdeel stelt de verzoekende partij dat de bewering van de verwerende partij dat het door haar bijgebrachte certificaat 'attestation administrative n° 559/2016' mogelijks gesolliciteerd is en daardoor slechts kan gelden als een verklaring op eer, geenszins op afdoende motieven berust die zowel in feite als in rechte correct zijn, dat uit het feit dat zij dit attest heeft aangevraagd kort voor haar aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden afgeleid dat het officieel attest van haar herkomstland daarom geloofwaardigheid of waarachtigheid zou ontbreken, dat de verwerende partij geen enkele afdoende motivering aanhaalt waarom dit klaarblijkelijk geen geloofwaardigheid kan worden toegedicht.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat de verwerende partij niet enkel heeft vastgesteld dat het attest dateert van enkele dagen voordat de huidige aanvraag gezinshereniging werd ingediend, doch ook dat uit het attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat de verzoekende partij ten laste zou worden genomen door haar schoonzus (lees: tante), zodat het voorgelegde attest dan ook wordt beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Gelet op het feit dat uit punt 2.1.7. blijkt dat de verzoekende partij niet aantoonde het motief dat uit het attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat de verzoekende partij ten laste zou worden genomen door haar schoonzus (lees: tante), foutief of kennelijk onredelijk is, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat het motief dat het 'attestation administrative n° 559/2016' mogelijks gesolliciteerd is, niet berust op afdoende motieven of dat de verwerende partij geen enkele afdoende motivering aanhaalt waarom dit klaarblijkelijk geen geloofwaardigheid kan worden toegedicht.

2.1.7. In een vierde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat, hoewel de verwerende partij stelt dat uit het 'attestation administrative n° 559/2016' niet blijkt waarop de Marokkaanse autoriteiten zich hebben gebaseerd, dit nochtans duidelijk blijkt uit het attest dat vermeldt "(...) *volgens de voorafgaanden die zich afspeelden in deze gemeente (...)*", dat voor zover vereist zou zijn dat in een officieel attest van het land van herkomst wordt aangegeven op basis van welke gegevens één en ander gecertificeerd werd, dit blijkt uit deze formulering in het attest, dat de interpretatie dat in het attest van het land van herkomst tevens een meer gedetailleerde opgave zou dienen te gebeuren van de elementen op basis waarvan het attest werd opgesteld, voorwaarden aan de wet toevoegt.

De Raad benadrukt dat wat betreft het "*ten laste*" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Het is niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorwaarde in voormeld artikel, dat men ten laste moet zijn, niet vervuld acht wanneer uit het voorgelegde stuk enkel blijkt dat door de Marokkaanse autoriteiten gesteld wordt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon, en aldus niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten dit hebben vastgesteld. Immers kan het bewijzen van het ten laste zijn bezwaarlijk vervuld geacht worden door een attest, zelfs van een officiële instantie, dat stelt dat men ten laste is - nu het net dat feit is dat men moet bewijzen - en voor deze stelling enkel wordt verwezen naar '*voorafgaanden die zich afspeelden in deze gemeente*'.

Uit deze zin blijkt immers geenszins, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden, op welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben 'vastgesteld' dat de verzoekende partij zou ten laste worden genomen door haar schoonzus (lees: tante), nu de 'voorafgaanden' geenszins worden toegelicht in het attest. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voorwaarden toevoegt aan de wet.

2.1.8. In een vijfde onderdeel stelt de verzoekende partij dat de gegevens waarop de Marokkaanse autoriteiten zich hebben gebaseerd betrekking hebben op voorafgaanden in deze gemeenschap, dat dan ook dient onderstreept te worden dat de reden waarom de verzoekende partij ten laste is gevallen van haar tante zich *ratio temporis* situeert voor het ogenblik dat zij zich naar België begaf, dat de reden zich daarvan bevindt in het overlijden van haar moeder, zijnde de enige persoon in Marokko waarmee zij familiale banden onderhield, dat het overlijden dateert van 9 september 2014, namelijk voordat zij in 2015 naar België is gekomen.

Met bovenstaand betoog lijkt de verzoekende partij te willen aantonen dat het motief dat het 'attestation administrative n° 559/2016' enkel iets stelt over de situatie vanaf september 2016, op een moment dat dat de verzoekende partij reeds in België verbleef, foutief of kennelijk onredelijk is.

Vooreerst wijst de Raad er op dat in zoverre de verzoekende partij wenst te laten uitschijnen dat de zinsnede 'voorafgaande die zich afspeelden in deze gemeente' uit het 'attestation administrative n° 559/2016' betrekking heeft op het overlijden van de moeder van de verzoekende partij, dit geenszins blijkt uit beoogd attest.

Voorts, in zoverre uit de voorgelegde stukken zou kunnen afgeleid worden dat de stelling van de Marokkaanse autoriteiten dat de verzoekende partij ten laste is van haar tante gebaseerd is op het feit dat haar moeder overleed op 9 september 2014 – *quod non in casu* –, wijst de Raad er op dat uit het loutere feit dat haar moeder overleden is op 9 september 2014 niet kan afgeleid worden dat de verzoekende partij niet over eigen inkomsten of bestaansmiddelen beschikt. Ten overvloede kan er op gewezen worden dat de verzoekende partij op het ogenblik van het overlijden van haar moeder reeds meerderjarig was zodat in ieder geval niet kan worden uitgesloten dat zij op dat ogenblik reeds zelf inkomsten verwierf. Meer nog uit het voorgelegde 'attestation administrative n° 559/2016' blijkt dat bij het vermelden van het beroep ("*profession*") van de verzoekende partij vermeld staat werknemer ("*ouvrier*").

2.1.9. In een laatste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de beslissing geenszins gesteund is op motieven die afdoende zijn, door te stellen dat zij niet aantoont dat zij reeds in haar herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, dat het enkele feit dat het door haar bijgebrachte attest van nadien dateert, de beslissing dienaangaande niet verantwoordt.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat de verwerende partij niet enkel heeft vastgesteld dat het attest dateert van enkele dagen voordat de huidige aanvraag gezinshereniging werd ingediend en enkel iets zegt van de situatie vanaf september 2016 op een moment dat de verzoekende partij reeds in België verbleef, doch ook dat uit het attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat de verzoekende partij ten laste zou worden genomen door haar schoonzus (lees: tante), zodat het voorgelegde attest dan ook wordt beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Gelet op het feit dat uit punt 2.1.7. blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat voormeld motief foutief of kennelijk onredelijk is, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de motieven niet afdoende zijn omdat het enkele feit dat het door haar bijgebrachte attest dateert van nadien de beslissing niet verantwoordt.

2.1.10. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat het oordeel van de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, foutief of kennelijk onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.11. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiedigen van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

En:

“Om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient er uiteraard vooreerst sprake te zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

De notie “familieleven” is een autonoom concept (Marcx t. België van 13 juni 1979, Series A nr. 31, p. 11, § 31). Bijgevolg is het beantwoorden van de vraag of er al dan niet sprake is van het bestaan van een familieleven een feitenkwestie die in concreto moet beoordeeld worden. Er dient nagegaan te worden of er in de praktijk een hechte band bestaat (K. t. Verenigd Koninkrijk, nr. 11468/85, beslissing van de Commissie d.d. 15 oktober 1986). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gebiedt dat gekeken wordt naar de facto bestaande familiebanden (Johnston e.a. t. Ierland, 18 december 1986).

Tussen partijen is mettertijd zonder enige twijfel een hechte band ontstaan, die in het licht van art. 8 EVRM beschermd wordt (EHRM K. t. Verenigd Koninkrijk nr. 11468/85, beslissing van de Commissie d.d. 15 oktober 1986).

Mevr. M. B. (...) is de tante van verzoeker aan moederszijde. Uit de verzoeker bijgebrachte stukken blijkt duidelijk en op officiële wijze dat de moeder van verzoeker overleed op 09.09.2014 (stuk 3). Sedertdien staat haar zus, mevr. M. B. (...), in voor het onderhoud van verzoeker (stuk 4).

Mevr. M. B. (...), met wie verzoeker reeds sinds zijn geboorte zeer nauwe banden onderhield, is de facto dan ook de tweede moeder van verzoeker, die in zijn land van herkomst over geen enkele nauwe familiale banden beschikt.

Onderhavige beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten fruikt verzoeker dan ook in de uitoefening van zijn mensenrechtelijk beschermd recht op een familieleven.”

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In casu refereert de verzoekende partij aan de band die zij heeft met haar tante van Nederlandse nationaliteit die in België verblijft.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij staat ingeschreven op hetzelfde adres als haar tante volstaat niet om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen neven, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). De verzoekende partij toont zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid *in casu* niet (of niet voldoende) aan. De verzoekende partij houdt voor dat haar tante voor haar onderhoud instond sinds het overlijden van haar moeder, zoals blijkt uit stuk 4 gevoegd aan het verzoekschrift, meer bepaald het ‘attestation administrative n° 559/2016’, doch bewijst dit document geenszins dat de verzoekende partij ten laste is van haar tante, daar uit het attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat zij ten laste zou worden genomen door haar tante. Uit het eerste middel is gebleken dat de verzoekende partij geenszins heeft aangetoond dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Verder dringt de vaststelling zich op dat de verzoekende partij in wezen geen bewijzen kan voorleggen dat zij voorafgaand aan haar komst naar België door haar tante in België op enigerlei wijze werd ondersteund in haar dagelijkse behoeften, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Waar de

verzoekende partij verklaart dat zij sinds haar geboorte zeer nauwe banden onderhield met haar tante die *de facto* dan ook een tweede moeder voor haar is, beperkt zij zich tot een loutere bewering, doch toont zij dergelijke nauwe banden sinds haar geboorte geenszins aan. De verzoekende partij meent dat er zonder enige twijfel tussen haar en haar tante een hechte band is ontstaan die in het licht van artikel 8 van het EVRM beschermd wordt, doch toont dit, gelet op voorgaande vaststellingen, geenszins aan. Het feit dat de verzoekende partij verklaart in haar land van herkomst over geen enkele nauwe familiale band te beschikken, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

De Raad kan aldus niet vaststellen dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij enerzijds en haar tante anderzijds. De verzoekende partij maakt dan ook geen beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'- toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont de verzoekende partij *in casu* niet met concrete gegevens aan dat zij dit gezins- of privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit gezins- of privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER